

‘Ik heb prachtige kinderen vijf om van te houden, vier om voor te zorgen’

Na het verlies van haar dochter Indra – die aan een longaandoening overleed – wilde Ingrid Timmer (37) graag weer zwanger worden. Ondanks het risico dat de aandoening erfelijk kon zijn.

Ingrid Timmer: ‘Het was een oergevoel, daar kon ik niet omheen. Ik moest gewoon nog een kind. Het klinkt misschien cru, maar de avond voordat familie en vrienden afscheid van Indra kwamen nemen, besloten Jasper en ik al: wij gaan weer zwanger worden. Ik wilde nog een keer voor een kind zorgen. Natuurlijk, ik had al twee kinderen, maar die waren al groter: Yvan was toen acht, Terra vier. Ik wilde een kind op mijn borst, aan mijn borst. Ik wilde nog een kind van Jasper en mij samen zien opgroeien. We waren heel bang, maar wat Indra had gehad, was zó onbekend, zó zeldzaam. De kans dat dat nog een keer zou gebeuren, was heel klein.’

Indra

‘Indra werd met vijfendertig en een halve week geboren. Dat was voor mij niet uitzonderlijk. Yvan was ook met vijfendertig en een halve week geboren, dus ik maakte me helemaal geen zorgen. Indra was flink: 2950 gram. ‘Wat een mooi, groot kindje’, riep de

verloskundige. Maar we hoorden haar niet huilen. Toen dacht ik al: er klopt iets niet. Ze werd op mijn borst gelegd en toen zei Jasper: ‘Het is niet goed, ze kreunt.’ En nog een keer: ‘Ze kreunt!’ Daarop werd hij met Indra in zijn armen naar een apart kamertje gebracht. Ze kreeg een staafje zuurstof onder haar neus. Ze kleurde bij, maar al snel werd ze weer blauw. Ze werd naar een couveuse gebracht, waar ze extra zuurstoftoevoer toegediend kreeg. Ze was helemaal slap. Ze had geen kracht om haar armpjes of beentjes te bewegen. Ze was alleen maar bezig met ademen, met overleven. Ook haar bloed bleek niet goed. Toch wilden de artsen het nog even aan zien.

Die nacht ging ik slapen met de geruststelling dat haar bloed redelijk was, maar de volgende ochtend waren de bloedwaardes heel slecht. Met spoed werd ze met een ambulance naar een gespecialiseerd ziekenhuis gebracht en, nog in de ambulance, aan de beademing gelegd. We waren in paniek. De artsen waren echter optimistisch: ‘Het is een flinke baby, ze gaat het redden.’ Maar ze >

Ingrid tuniek € 139,95 sjaal € 29,95 glanslegging
€ 79,95 alles **Braez via Rubia Terra** chino € 59,95
Puck Unlimited overig **privebezit**

erkenden ook dat ze niet wisten wat er aan de hand was. Indra had een hoge druk in de longen, maar ze hadden geen idee waardoor dat kwam. Er werden allerlei tests gedaan. Ze konden niks vinden. Ze moest een week aan de beademing blijven. De vierde dag kreeg ze een klaplong. Een paar dagen later was het echt mis: haar long was gescheurd. Het leek wel of ze als een ballonnetje opgeblazen werd; een afschuwelijk gezicht. Er was nog maar één kans: de longmachine. Die neemt de long- en hartfunctie over, zodat de longen tot rust kunnen komen. Het is heel risicovol. Het infectiegevaar is groot en elk bloedinkje is fataal. Daarom mag iemand ook maar maximaal tien dagen aan de machine liggen. Gek genoeg waren dat voor ons de rustigste dagen. Indra deed het zo goed. Althans dat leek zo, maar dat deed ze dus niet zelf. Toch zag het er na tien dagen goed uit. Haar longen waren mooi geheeld en ook het afbouwen ging goed. Alleen hield ze veel vocht vast. En dat bleef zo; ze plaste niet. Er werden drains geplaatst en Indra kreeg speciale voeding, maar ook dat hielp niet. Ruim een maand na de bevalling zaten Jasper en ik aan haar bedje en barstten we tegelijk in huilen uit. Tot die tijd hadden we het nooit over de dood gehad. Dat was een soort ongeschreven regel. Ze zou het gewoon redden. Nu wisten en voelden we allebei: het komt niet meer goed. De volgende dag belden we vrienden en familie dat ze 's avonds afscheid konden nemen. Het was eigenlijk een heel rustige avond. Alle hoop was weg, maar ook de angst dat ze dood zou gaan. Ze zou dood gaan.

De volgende dag werd de behandeling gestopt. En dan zit je in een kamertje te wachten tot ze je baby komen brengen. Ik was bang, maar ik keek er ook naar uit om haar eindelijk vast te kunnen houden. Ik had mijn blouse open geknoopt, omdat ik wilde dat ze met haar hoofdje tegen mijn hart zou sterven. Maar zo kon ze helemaal niet liggen. Ze was helemaal stijf van vijf weken stil liggen en al het vocht dat ze vasthield. Op dat moment zagen we pas goed hoe ziek en hoe beschadigd ze was, ze kon niet meer. 'Ga maar', zeiden we tegen haar. 'Het is goed zo, wij zijn bij je. Ga maar'. Na haar overlijden hebben we nog een tijdje zo gezeten. Daarna hebben we haar in bad gedaan, haar haartjes geknipt, foto's gemaakt en een voetafdruk en haar in een mandje gelegd.

Silvan

'Mag ik weer zwanger worden?' Twee weken na de begrafenis hadden we een gesprek met de kinderarts en stelde ik die vraag.

Wij wilden heel snel weer een kind. Niet als vervanging of afleiding. Het gevoel kwam echt uit mijn tenen. Achteraf denk ik dat ik ook, onbewust, voelde: als ik lang wacht, dan durf ik niet meer. Ik leefde de eerste maanden na Indra's overlijden in een roes. Het verdriet en de rouw sijpelden langzaam binnen. Alsof je een soort overlevingsmechanisme hebt. Als het verdriet in één keer binnenkomt, ga je onderuit. Dus komt het in fases.

Ik was op zoek naar geruststelling. En bevestiging. Daarom vroeg ik het. De arts antwoordde met een wedervraag: 'Wanneer mag je van jezelf weer zwanger worden? Als de kans op herhaling vijftig procent is? En dan bij negenenveertig niet en bij eenenvijftig wel?' Dat bevestigde hoe wij het al voelden: percentages zeggen helemaal niks. Het gaat goed of het gaat fout. Daar zit niks tussenin. Binnen vier maanden was ik zwanger. We waren blij, maar ook heel bang. We gingen zwangerschapshaptonomie doen, daar leer je hoe je je kind nog in de buik 'vast kan houden'. Bij Indra vond ik het achteraf zo erg dat we haar niet nog even hadden kunnen vasthouden, kunnen koesteren. Ook wisten we deze keer al dat het een jongetje zou zijn. We hadden 'm ook al zijn naam gegeven. Silvan werd met vierendertig weken geboren. En hij huilde! Maar het personeel was de kamer nog niet uit of hij kreunde. Jasper rende de gang op: 'Hij kreunt!' Binnen twee uur lag hij in het ziekenhuis aan de beademing. Daar zaten we weer: op dezelfde afdeling, met dezelfde arts. Heel onwerkelijk. Silvan had hetzelfde als Indra: niet goed ademen, een hoge luchtdruk in de longen, maar het ging veel sneller beter. Na vier dagen mocht hij van de beademing af. Wel had hij nog te weinig kracht om goed te drinken, dus had hij extra zuurstof nodig. Ook werkte zijn slokdarm niet goed en had hij een allergie voor moedermelk en bijna alle speciale voedingsmiddelen. Ik leefde die eerste weken in een waas. >

'DAAR ZATEN WE
WEER: OP DEZELFDE
AFDELING MET
DEZELFDE ARTS'

'MIJN MOEDER- INSTINCT ZEI ME: HIJ GAAT NIET DOOD'

Ik onderdrukte de angst. 'Het valt wel mee. Hij heeft in elk geval gehuild. En hij reageert goed op de beademing'. Dat hield ik mezelf steeds voor. Iets in mij, noem het moederinstinct, zei me: hij gaat niet dood. Dat heeft me op de been gehouden. Hij heeft het gered, maar de eerste twee jaar was het ziekenhuis in, ziekenhuis uit door een combinatie van allergieën, reflux en om de haverklap een longontsteking.'

Brent

'Na tweeënhalve jaar mochten we Silvans medicijnen afbouwen en werd het wat rustiger. En toen bleek ik zwanger. Ongepland, dwars door de pil én het condoom heen. We hebben het daar moeilijk mee gehad. 'Stel dat het weer mis gaat?', zei Jasper. 'Dat kan ik echt niet nog een keer aan.' Ik twijfelde heel erg. Het was eindelijk een beetje rustig in ons gezin, de zwangerschap was nog pril en ik kon het Jasper en de kinderen toch niet nog een keer aandoen als we weer steeds naar het ziekenhuis moesten? Aan de andere kant vond ik het zó moeilijk om dit kind geen kans te geven, terwijl een ander kind van ons zo had gevochten om te leven, maar gestorven was. Onze gynaecoloog, een fantastische man, bood aan dat hij eventueel de abortus wel kon doen. Ik zei: 'Dat is goed, laten we een afspraak maken. Maar ik beloof niet dat ik niet alsnog van die bank afspring omdat ik me heb bedacht.' Toen zei hij: 'Dan doen we het niet, want dan wil je het niet.' Dus eigenlijk heeft hij de beslissing voor ons genomen. Die avond ging Jasper overstuur weg. Toen hij thuiskwam zei hij: 'Ik ben niet blij met hoe het allemaal gaat en ik ben heel bang, maar dan gaan we er maar voor.' Daarna hebben we nooit meer getwijfeld. Over de bevalling van Brent had ik een goed gevoel. Hij was zevendertig weken, voldragen. We hadden afgesproken dat we

dit keer niet gelijk de familie zouden bellen. Stel dat... Maar het leek allemaal goed te gaan. Wel was Brent wat slapjes en hij wilde niet goed aan de borst drinken. Maar ik negeerde die signalen. Het kon gewoon niet, het mocht niet. Dat zou te oneerlijk, te bizar zijn. Na twee uur belden we de familie en kwamen de kinderen. Terra moest zó huilen: 'Eindelijk een baby zonder slangetjes!' Maar de kinderen waren de deur nog niet uit, of Brent kreunde. Halsoverkop vertrokken we weer naar het ziekenhuis. Bij Silvan zeiden de artsen nog: misschien is het gewoon toeval, domme pech. Maar dit kon geen toeval meer zijn. Gelukkig sloeg de beademing bij Brent goed aan. Binnen een week was hij weer in het ziekenhuis bij ons in de buurt en kon ik hem borstvoeding geven. Eindelijk een kind aan de borst! Maar ook Brent heeft inmiddels al vaak in het ziekenhuis gelegen, onder andere met het RS-virus, nierbekkenontsteking en longontstekingen.'

Ingrid

'Yvan is uit een eerdere relatie en met Terra is wonderbaarlijk genoeg nooit iets aan de hand. Terwijl ik tijdens die zwangerschap heb gerookt en gedronken en zelfs een röntgenonderzoek bij mijn darmen heb gehad. Silvan is nu vijf, Brent drie. De artsen hebben als verklaring 'astmatische klachten' gegeven. Dat heeft Jasper ook. Maar hun longen zijn gewoon niet goed. Uit de autopsie bleek dat Indra een gezond kind was, maar dat was ze dus niet, want ze ademde niet goed. Dat betekent dat ze iets had wat de artsen nog niet kennen. Hebben de jongens dat ook? Daar maak ik me wel zorgen over: waarmee zijn ze geboren? Wat komt er nog? Ik ben een angstige moeder geworden. Ik let altijd goed op hoe ze ademhalen en hoe ze eten. En zodra Silvan of Brent hoest of koorts heeft, zit ik bij de huisarts. Daar moet ik wel iets mee. Ik wil me niet tot mijn tachtigste zo voelen: altijd bang om nog een kind te verliezen. Indra heeft geknokt voor haar leven. Daarmee heeft ze mij laten zien hoe waardevol het leven is. Dat maakte dat ik al die jaren door ging, door kón gaan: met mijn werk als docent maatschappijleer en een studie tot docent omgangskunde. Ik dacht: alles moet goed gaan, met mijn werk, met Jasper en mij, met de kinderen. Nu pas merk ik hoe zwaar het al die jaren is geweest. Sinds oktober zit ik ziek thuis. Ik was helemaal op, kon alleen nog maar huilen. Maar ik ben een positief mens, het komt wel weer goed. Mijn relatie met Jasper is sterk en ik heb prachtige kinderen. Vijf om van te houden, vier om voor te zorgen.' □

'Nu pas merk ik hoe zwaar al die jaren zijn geweest'

Terra vest € 49,95 Lolo love to love shirt € 39,95 Uncle Bill via Rubia

TEKST EVA PRINS FOTOGRAFIE BENNO DE WILDE STYLING JOYCE STERK VISAGIE CINDY CHAPUIS